

**Դոնարա ՂԱԶԱՐՅԱՆ
Աննա ՄԵԼՔՈՆՅԱՆ**

Երևանի Վ. Բոյուտովի անվ. պետական
լեզվա հասարակագիտական համալսարան

**ԳՈՅԱԿԱՆԻ ԵՎ ԱԾԱԿԱՆԻ ՍՈՒԲՅԵԿՏԻՎՈՒԹՅԱՆ
ԱՐՏԱՀԱՅՏՄԱՆ ԴՐՍԵՎՈՐՈՒՄՆԵՐԸ ՄԵԴԻԱ ԽՈՍՈՒՅԹՈՒՄ**

Սույն հոդվածի նպատակն է ներկայացնել խոսքի մասերի սուբյեկտիվության արտահայտման դրսևորումները մեդիա խոսույթում: Ամենատարբեր խոսքի մասեր՝ գոյականներ, ածականներ, բայեր, մակբայներ, կարող են արտահայտել սուբյեկտիվություն: Մեդիա հաղորդակցությունը ներառում է եղանակավորող և արժեքաբանական հարաբերություններ: Խոսույթի սուբյեկտիվությունը հիմնականում արտահայտվում է «հուզական» և «գնահատողական» վերաբերմունքի դրսևորման ժամանակ: «Հուզականություն» արտահայտող իմաստային միավորները առավել շատ են պարունակում արժեքաբանական նշանակություն, քան «գնահատողական» վերաբերմունք բառերը:

Բանալի բառեր. մեդիա խոսույթ, սուբյեկտիվություն, հաղորդակցություն, համատեքստ, կանխենթադրույթ, արժեքաբանական իմաստ, ածական, գոյական

Լինելով հաղորդակցության առավել բարդ տեսակ, որտեղ առկա են միաժամանակ և՛ մենախոսություն, և՛ երկխոսություն, «մեդիա հաղորդակցությունը» ընդգրկում է խոսույթային մի շարք գործունեություններ, որոնցից յուրաքանչյուրն ունի իր առանձնահատուկ դերն ու նշանակությունը՝ ըստ իր «նպատակամիտության», ըստ թեմաների ընտրության, և իհարկե, յուրաքանչյուրին հատուկ է դրսևորման իր ուրույն ձևերը՝ կախված մեր զանգվածային լրատվական միջոցների «իրադրային շրջանակներից» /Lochard et Boyer, 1998: 12/:

Ասության վերաբերյալ տեսությունները, որոնք հետաքրքրվում են խոսույթի ստեղծման սոցիալական պայմաններով, ընդգծում են այն միտքը, որ խոսքում ասությանը հատկանշական է սուբյեկտիվությունը, և կարևորում են այնպիսի հասկացություններ, ինչպիսիք են «կցորդիչներ» (*embrayeur*) (Benveniste, Jakobson), «բազմաձայնություն» (*polyphonie*) (Bakhtine, Ducrot), «անկախ եղանակավորում» (J.Authier-Revuz), «միջխոսույթայնություն» կամ միջտեքստայնություն (Pecheux), որոնք սերտորեն կապված են բառապաշարային կամ շարահյուսական ձևերի նկարագրման միջոցների հետ՝ հարաբերվելով կանխենթադրույթին: Հետևա-

բար, ուսումնասիրելով մեդիա հաղորդակցության առանձնահատկությունները, խոսույթի այս տեսակը կարելի է դասել սուբյեկտիվ հաղորդակցության շարքին, սուբյեկտիվություն, որը շատ հաճախ իր արտահայտությունն է գտնում ներակա մակարդակում:

Կատրին Կերբրա-Օրեկյոնին, համակարծիք լինելով Լի Վորֆի հետ, արտահայտում է այն միտքը, որ «յուրաքանչյուր բառույթային միավոր պարունակում է սուբյեկտիվ իմաստ», ուստի և խոսույթում հիմնանշանները կառուցվում են մասնակիորեն պայմանական իմաստային հենքի վրա՝ խոսույթի բովանդակային «էությանը» տալով առանձնահատուկ մի «ձև» /Kerbrat-Orecchioni, 1980: 11-13/: Ահա թե ինչու լեզվական այս վերացարկման (*abstraction*) արդյունքում խոսույթը միշտ չէ, որ մեզ շրջապատող իրականությունը նկարագրում է օբյեկտիվորեն, այն պարունակում է սուբյեկտիվ պատկերացում և վերաբերմունք այդ իրականության առարկաների ու երևույթների նկատմամբ:

Այս կապակցությամբ Պիեռ Կադիոն, ընդգծելով բառերի սուբյեկտիվություն արտահայտելու հատկանիշը, գրում է. «Բառերը, ինչպես գործիքը, մեկ իմաստով մատնանշում են իրերն ու առարկաները, սակայն մեկ այլ իմաստով արտահայտում են մարդկային ամբողջ հուզականությունը և հոգեբանական իրավիճակը, այլ կերպ ասած՝ դրանք պարունակում են նաև սուբյեկտիվ իմաստ» /Cadiot, 2004/05/17/:

Ռ. Լաֆոնը իրավացիորեն համարում է, որ լեզվի բառերը «պրաքսեմներ են» (*praxemes*), որոնք ներառում են ակնհայտ կամ թաքնված կոնոտատիվ «պրաքսիսներ» (*praxis*): Յուրաքանչյուր հասարակության մեջ շահարկվում են ամենատարբեր բնորոշիչ «պրաքսիսներ» (տեխնոլոգիական, հանրամշակութային), որոնց միջոցով հորինվում են լեզվական համայնքի ենթագիտակցության մեջ գոյություն ունեցող տարբեր բնույթի սուբյեկտիվ մեկնաբանություններ ու դատողություններ /Lafont, 1983: 10-44/:

Կերբրա-Օրեկյոնին, զարգացնելով այս միտքը, նշում է, որ երբ խոսողը փորձում է արտահայտվել, ապա նա լեզվի բառապաշարային և շարահյուսական պահուստից ընտրում է որոշ միավորներ, և ընդհանուր առմամբ այդ ընտրությունը կատարվում է համապատասխանաբար երկու տիպի խոսույթ ձևակերպելու համար.

- «օբյեկտիվ» խոսույթ, որտեղ անհատ խոսողի առկայության հետքերը ջնջված են.
- «սուբյեկտիվ» խոսույթ, որտեղ խոսողը հանդես է գալիս պարզորոշ, բացահայտ ձևով (*je trouve ça moche*) կամ ներակայորեն (*c'est moche*)՝ որպես հաստատված ասույթի գնահատող:

Ըստ լեզվաբան Ֆ. Ժիրոյի՝ մեդիա խոսույթում «օբյեկտիվություն» ցուցաբերելու հիմնական նախապայմանն այն է, որ լրագրողները չպետք է առաջնորդվեն սեփական հոգեվիճակներով. որ բանիմաց լրագրողը պետք է «անհետանա» իր նյութի հետևում և ոչ թե առաջ ընկնի. «ձգտել

օբյեկտիվության, նշանակում է ասույթում ջնջել ասության հեղինակի ներկայության յուրաքանչյուր հետք» /Giroud, 1979: 26-36/:

Այսպիսով, ելնելով այն հանգամանքից, որ մեդիա հաղորդակցությունը ներառում է եղանակավորող և արժեքաբանական հարաբերություններ, ապա կարելի է ասել, որ խոսույթի սուբյեկտիվությունը հիմնականում արտահայտվում է «հուզական» և «գնահատողական» վերաբերմունքի դրսևորման ժամանակ: Ընդ որում, «հուզականություն» արտահայտող իմաստային միավորները առավել շատ են պարունակում արժեքաբանական նշանակություն, քան «գնահատողական» վերաբերմունք արտահայտող բառերը: «Գնահատողական» վերաբերմունքը դրսևորվում է երկու առանձնահատուկ միավորների միջոցով.

- Արժեքաբանական միավորներ, որոնք կրում են լավ/վատ տեսակի գնահատողական հատկանիշներ (ընդ որում, գնահատումը արտահայտված է այդ միավորների ներքին իմաստով կամ այն բխում է համատեքստից).
- Եղանակավորիչներ, որոնք կրում են սխալ/ճիշտ տիպի հատկանիշներ (դրանք հաճախ ունեն կոնոտացիոն արժեքաբանական իմաստ, քանի որ ճիշտը ենթադրում է լավը, սխալը՝ վատը):

Հարկ է նշել, որ օբյեկտիվ/սուբյեկտիվ հակադրության առանցքը երկանդամ չէ, այլ աստճանական է, քանի որ լեզվի բառային միավորները արդեն պարունակում են քիչ թե շատ արտահայտված սուբյեկտիվություն, և դրանք օբյեկտիվ իմաստից աստիճանաբար անցնում են սուբյեկտիվ իմաստի:

Ինչպես նշում է Կերբրա-Օրեկյիոնին, «ցանկացած բառ, եթե օգտագործվում է համապատասխան համատեքստում կամ ուղեկցվում որոշ առանձնահատուկ հնչերանգային կամ գրաֆիկական նշանակիչներով, կարող է ձեռք բերել հարանշանակային ինքնատիպ արժեք (*valeur connotative*), և պետք է ասել, որ արժեքաբանական այս դասակարգման մեջ առաջին տեղում գտնվում են գոյականները» /Kerbrat-Orecchioni, 1980: 76/:

Այսպես, օրինակ, “*publicité*” (գովազդ) բառը, որը ցանկացած լեզվական համայնքի ենթագիտակցության մեջ կրում է ինչ-որ չափով բացասական կոնոտացիա, կարող է ստանալ դրական արժեք: Բլեզ Սանդրան կարծում է, որ «*la publicité est la plus chaleureuse manifestation des hommes d’aujourd’hui, de leur puerilité, de leur don d’invention et d’imagination*» (գովազդը ժամանակակից մարդկանց ամենախանդավառ դրսևորման ձևն է, այն նրանց մանկականության, նրանց սրտեղծագործական ձիրքի, երևակայության արտահայտությունն է) /Cendrars, 2013: 1/:

Շատ բառեր, որոնք ընդհանուր առմամբ չեզոք են, այսինքն՝ զուրկ են ոճական արտահայտչականությունից, անհատական խոսքում կարող են ձեռք բերել կոնոտատիվ իմաստ: Օրինակ՝ «*La ministre a eu une réaction d’infirmière*» (Տիկին նախարարը բուժքրոջ մոլեցում ցուցաբերեց):

Այս արտահայտության հեղինակը՝ հայտնի ֆրանսիացի լրագրող Նոել Մամերը, քննադատում է բնապահպանության նախարար Դոմինիկ Վուայնեին (1997-2001թթ.), քանի որ վերջինս լուրջ չի գնահատել TOTAL նավթարդյունաբերական ընկերության կողմից պատճառած էկոլոգիական աղետի վնասները (1999թ. դեկտեմբերի 12-ին ընկերությանը պատկանող «Էրիկա» նավը, ծանրաբեռնված դիզվառելիքով, խորտակվում է և հսկայական վնասներ է պատճառում Բրետոնիայի ափամերձ կենդանական աշխարհին): Ֆրանսիական ՉԼՄՆ-երում տված իր հարցազրույցում Դ. Վուայնեն հայտարարում է, որ «Էրիկայի» խորտակումը դարի խոշորագույն աղետը չէ, և որ մի քանի օր առաջ (15 դեկտեմբեր 1999թ.) Վենեսուելայում կատարված ջրհեղեղը շատ ավելի աղետաբեր է եղել և խել է տասնակ հազարավոր մարդկային կյանքեր:

Ահա նախարարի այս արտահայտությունը զայրացրել է Ն. Մամերին, և նա համեմատել է տիկին նախարարին բուժքրոջ հետ: Ընդհանուր առմամբ «բուժքույր» բառը ունի ոճական չեզոք արտահայտչականություն, համենայն դեպս այն կիրառվում է դրական իմաստով, սակայն այս համատեքստում «բուժքույր» բառը ստացել է բացասական կոնոտացիա: Բուժքույրը, լինելով կրթությամբ ավելի ցածր բժշկից, խնամում է հիվանդին, բայց չի կարող ախտորոշել նրա ցավը՝ ի տարբերություն բժշկի, այսինքն՝ նախարարը, նսեմացնելով աղետի լրջությունը, չի կարողացել համարժեք գնահատական տալ աղետի հետևանքներին /Girod, 2004: 111-120/:

Այսպիսով, ամենատարբեր խոսքի մասեր՝ գոյականներ, ածականներ, բայեր, մակբայներ, կարող են արտահայտել սուբյեկտիվություն: Ընդ որում, միևնույն բառույթային միավորը պարունակում է տարբեր արժեքաբանական իմաստ և կարող է հանդես գալ ինչպես դրական, այնպես էլ բացասական իմաստներով, և համատեքստում է, որ առկայացվում է բառույթային միավորի համարժեք իմաստը:

Ընդհանուր առմամբ խոսույթը, ձգտելով օբյեկտիվության, խուսափում է զգացմունքներ արտահայտող ածականների կիրառումից: Չեզոքություն ցուցաբերելու այս պահանջը, հատկապես բնորոշ է դատավարական (procedural) խոսույթին, որը ձգտում է առավելագույնս լինել օբյեկտիվ և անաչառ: Այնպիսի արտահայտություններ, ինչպիսիք են *pauvre victime* «խեղճ զոհ», *un spectacle poignant* «սրտակեղեք տեսարան», *le cruel assassin* «դաժան մարդասպան» և այլն, բնորոշ չեն այս խոսույթի ոճին, քանի որ այն միտված է ճշգրիտ և հստակ շարադրելու փաստերը, կատարելու սթափ, սառը, անկողմնակալ դատողություններ: Եվ չնայած պարտականությունների կատարման իրենց այս խիստ պայմաններին՝ ոստիկանական շատ ծառայողներ, այնուամենայնիվ, կիրառում են բազում սուբյեկտիվ արտահայտչականություն ունեցող բառեր՝ հետևելով լրագրողների օրինակին, չնայած այն հանգամանքին, որ վերջիններս նույնպես պարտավոր են ենթարկվել անաչառության պահանջին:

Ընդհանրապես ըստ բառային իմաստաբանության՝ զգացմունքների և հույզերի արտահայտչականությունը ներհատուկ է ածականներին, և պետք է ասել, որ մամուլի հոդվածներում, անգամ վերնագրերում, մենք անընդհատ հանդիպում ենք «զգացմունքայնություն» և «գնահատողականություն» արտահայտող ածականների: Օրինակ՝ *L'Antarctique, un monde vierge à préserver. Continent blanc. De féeries glacées en fantasmagories australes, récit d'un périple sous haute surveillance* /Figaro, magazine, 2017/07/27/: Դեպի Անտարկտիդա ճամփորդության հրավիրող այս նկարագրության մեջ օգտագործված ածականները (*vierge – կուսական, անարար, blanc – ճերմակ, féeries glacées – հեքիաթային սառցաշերտեր, en fantasmagories australes – հարավային ուրվարեսիլ պատկերներով, haute surveillance – ապահով հսկողության ներքո*) տեքստին հաղորդում են զգացմունքային լիցքավորում և միևնույն ժամանակ ունեն գնահատողական վերաբերմունք, և այդ ածականներն են, որ թույլ են տալիս դուրս բերելու տեքստի հեղինակի կամ հեղինակների ներակայորեն արտահայտված միտումը, այն է՝ գայթակղել, գրավել և մարդկանց մոտ ցանկություն առաջացնել իրականացնելու այս ճամփորդությունը, այլ կերպ ասած՝ այս տեքստի կանխենթադրույթն է՝ «Հրավիրում ենք ձեզ կատարելու հեքիաթային ճամփորդություն դեպի Անտարկտիդա»: Օրինակ՝ *Avec bonhomie et sans le moindre rival en vue, l'hyperpuissance américaine dictait sa loi au monde. L'exemple le plus flagrant avait été, deux ans auparavant, sa spectaculaire opération de revitalisation de l'Otan en Europe* /Figaro, magazine, 2016/09/10/.

Հետևյալ օրինակում, գնահատողական ածականները (*sans le moindre rival en vue – առանց ամենաչնչին ցուցադրական մրցակցության, l'hyperpuissance américaine – ամերիկյան գերիզորություն, l'exemple le plus flagrant – ամենացայտուն օրինակը, sa spectaculaire opération de revitalisation – դիրքերի վերականգնման իր ազդու գործողությունը*) ներակայորեն արտահայտում են լրագրողի սուբյեկտիվ վերաբերմունքը գերիզոր Ամերիկայի վարած քաղաքականության նկատմամբ: Ընդ որում, առաջին նախադասության առաջին մասում կիրառված ածականները (*avec bonhomie et sans le moindre rival en vue*) ընդգծում են նախադասության երկրորդ մասի՝ ամերիկյան գերիզորության վերաբերյալ կարծիքը (*l'hyperpuissance américaine dictait sa loi au monde*)՝ ներակա մակարդակում արտահայտելով հեղինակի հեզնանքը, այսինքն՝ ԱՄՆ-ն այնքան գերիզոր տերություն է, որ կարիք չկա ցուցաբերել ակնհայտ մրցակցություն և «բարեհոգաբար» թելադրում է իր կամքը աշխարհին: Եվ որպեսզի հիմնավորի իր կարծիքը, հեղինակը բերում է ամենացայտուն օրինակը (*l'exemple le plus flagrant*), այն է՝ Եվրոպայում ՆԱՏՕ-ի դիրքերի վերականգնման ազդու գործողությունները: Կիրառելով ածականի գերադրական աստիճանը՝ հեղինակի նպատակն է չթողնել ընթերցողների մոտ կասկածի որևէ նշույլ ասվածի վերաբերյալ:

Հարկ է նշել, որ ածականները արժեքաբանական հատկանիշից զուրկ են այն դեպքում, եթե չեն արտահայտում հաղորդակցության մասնակիցների կարծիքը կամ հույզերը և միայն համատեքստում են, որ դրանք հաղորդում են զգացմունքային և արժեքաբանական լիցքավորում այն գոյականին, որի հետ հանդես են գալիս: Ինչպես նշում է Կերբրատ-Օրեկյիոնին, «գնահատողական ածականի կիրառումը հարաբերական է, կախված այն հանգամանքից, թե խոսողը ինչպիսի պատկերացում ունի տրված առարկայի կամ երևույթի գնահատման վերաբերյալ» /Kerbrat-Orecchioni, 1999: 97/:

Օրինակ՝ եթե որևէ մեկն ասում է «*cet arbre est beau*», ապա նա ներակայորեն համեմատում է այդ ծառը այլ ծառերի հետ «*plus beau que d'autres types d'arbres*», և իր մտքում նա արդեն ունի ծառի գեղեցկության մասին որոշակի գաղափար: Իսկ եթե ձևակերպումը կատարվում է հետևյալ կերպ՝ «*c'est beau les arbres*», ապա այս ասույթի կանխենթադրույթն է «*plus beau que d'autres catégories d'objets*», այսինքն՝ ծառերը առավել գեղեցիկ են, քան այլ դասի առարկաներ:

Օրինակ՝ «*Notre bureau est petit*» նախադասությունը թվում է, թե ոչ մի այլ իմաստ չի պարունակում, բացի այն կարծիքից, որ ինչ-որ աշխատախմբի գրասենյակը փոքր է, սակայն պետք է ասել, որ այս ասույթում ներակա համեմատություն է թաքնված. «*notre bureau est plus petit que la normale*» (մեր գրասենյակը ավելի փոքր է, քան սովորական ընդունված գրասենյակները): Դիտարկենք այս նախադասությունը իր համատեքստում: Ֆրանսիայում 2001թ. մունիցիպալ ընտրությունների քարոզարշավի ընթացքում FR2 հարցազրույց է կազմակերպում թեկնածուների հետ, և թեկնածուներից մեկը հայտնում է այս միտքը, որին լրագրողը պատասխանում է. *Tous ces candidats pensent au grand bureau du maire de Paris /FR 2, mai 2000/*. Ասույթի ներակա մակարդակում լրագրողը քննադատում է թեկնածուների մեծ ախորժակը, որոնք երազում են Փարիզի քաղաքապետի գրասենյակի մասին, ընդ որում, «*grand*» ածականը այստեղ վերաբերում է ոչ թե գրասենյակի չափերին, այլ պաշտոնի կարևորությանը և ազդեցիկությանը:

Ֆուկոն մատնանշելու համար նույն կանոններին առնչվող ասույթների խմբերը ներմուծեց «խոսույթային կազմություն» հասկացությունը, որը հետագայում ֆրանսիացի լեզվաբան Միշել Պեշոն, հիմք ընդունելով այս եզրույթը, եկավ այն եզրահանգման, որ «բառերը փոխում են իմաստը»՝ անցնելով խոսույթային մի կազմությունից մյուսը» /Pecheux, 1990: 102/:

Հետևյալ օրինակում. *Ce gouvernement est talentueux mais il est neo-libéral (Այս կառավարությունը տաղանդավոր է, բայց այն նեո-լիբերալ է:)*. «*Talentueux*» ածականը ունի դրական լիցքավորում, իսկ «*neo-libéral*» ձևակերպումը ունի չեզոք ոճական արտահայտչականություն, համենայն դեպս այն չի արտահայտում բացասական կոնոտացիա, սակայն «*mais*»

կապը նսեմացնում է «*տաղանդ*» բառի իմաստային արժեքը, կասկածի տակ դնելով կառավարության խելացի քաղաքականություն վարելու կարողությունը և համադասական անկախ նախադասությունը, որտեղ կիրառված է «*neo-libéral*» ձևակերպումը, մատնանշում է խոսողի դիրքորոշումը նեո-լիբերալիզմի նկատմամբ և հստակեցնում է նրա գաղափարական դաշտը, այսինքն՝ այս ասույթի հեղինակը հարում է «ձախականների» կուսակցությանը:

Հարկ է նշել, որ հետադաս ածականները ընդհանուր առմամբ արտահայտում են հստակ և որոշակի իմաստ, այն դեպքում, երբ առաջադաս ածականները շատ հաճախ ստանում են հուզական լիցքավորում: Օրինակ՝ *La pauvre cabane d'une femme pauvre*. Այս նախադասության մեջ օգտագործված ոճական հնարների՝ խաչակերպման (*chiasme*) և կրկնության (*répétition*) շնորհիվ կարող ենք դուրս բերել «pauvre» ածականի իմաստային տարբերակները: Հետադաս կիրառմամբ այս ածականը մատնանշում է կնոջ սոցիալական կարգավիճակը և նրա աղքատ կենսակերպը, իսկ նախադաս կիրառմամբ նույն ածականը ստացել է կոնոտատիվ իմաստ և արտահայտում է ասույթի հեղինակի կարեկցանքը խեղճ ու աղքատ պայմաններում ապրող կնոջ նկատմամբ:

Այսպիսով, եթե փորձենք հստակեցնել գոյականների և ածականների արժեքաբանական դասակարգումը, ապա կտարբերակենք.

- Բառույթային միավորներ, որոնց գնահատողական (դրական կամ բացասական) հատկանիշը արտահայտված է հարաբերականորեն կայուն ձևով և կցվում է բառույթի իմակին
- Բառույթային միավորներ, որոնք անհատի խոսքում կամ համատեքստում կարող են ձեռք բերել դիպվածային արժեքաբանական կոնոտացիա: Եվ այս դեպքում է, որ արդեն լեզվական միավորը ստանում է սուբյեկտիվ արտահայտչականություն, որն էլ դրսևորվում է ներակա մակարդակում:

Ամփոփելով սույն խնդրի ուսումնասիրությունը՝ հարկ է նշել, որ լեզվական այս բոլոր մեխանիզմները օգնում են մեղիա խոսույթի հեղինակներին հասնել իրենց նպատակին, այն է՝ տեղեկացնել, ազդել, համոզել:

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

1. Cendrars B. «Poésie=Publicité», Aujourd'hui, Paris, 2013/08/15.
2. Cadiot P. Du lexeme au proverbe: pour une sémeantique antirepresentative, www.formes symboliques.org, 2004/05/17.
3. Figaro, magazine, 2017/07/27.
4. Figaro, magazine, 2016/09/10.
5. Girod A. La faute de Dominique Voynet, revue Mots N75, 2004.

6. Giroud F. L'écriture du journalisme. interview, de M-A. Macchiochi, «Tel que n° 8»1, 1979.
7. Kerbrat-Orecchioni C. L'énonciation: de la subjectivité dans le langage. Paris: A.Collin, 1980.
8. Kerbrat-Orecchioni C. L'énonciation. De la Arnaud subjectivité dans le langage. Paris: A.Collin, 1999.
9. Lafont R. L'à dire et le temps du silence: pour une linguistique de la parole productrice, *Cahiers de praxématique*, Université Paul Valéry, Montpellier, 1983.
10. Lochard G. et Boyer H. La communication mediatique, Paris, 1998.
11. Percheux M. L'inquietude du discours, textes de Michel Pecheux présentés par Denise Maldidier, Paris, Editions des Cendres, 1990.
12. www.france2.fr
13. <https://geebeecomm.wordpress.com>

Դ. ԿԱԶԱՐՅԱՆ, Ա. ՄԵԼԿՈՆՅԱՆ – *Проявление субъективности существительного и прилагательного в медиадискурсе.* – Основная цель этой статьи – представить различные проявления субъективности частей речи в средствах медиадискурса. Различные части речи – существительные, прилагательные, глаголы и наречия могут выражать субъективность. Медиа сообщение включает отношения модальности и оценки, а при проявлении субъективности сообщения, как правило, выражает «эмоциональное» и «оценивающее» отношение. При этом единицы, выражающие «эмоциональность», в большей степени содержат «ценностное», чем «оценивающее» значение.

Ключевые слова: медиадискурс, субъективность, коммуникация, контекст, пресуппозиция, оценивающее значение, прилагательное, существительное

D. GHAZARYAN, A. MELKONYAN – *The Expression of Subjectivity of the Noun and the Adjective in the Discourse of Media.* – The main purpose of this paper is to present the expression of subjectivity of parts of speech in the means of discourse media discourse. Different parts of speech: the noun, the adjective, the verb, and the adverb can express subjectivity. A media message includes the relation of modality and point of view, and when expressing the subjectivity of the message, as a rule, it expresses “emotional” and “estimating” relation. Linguistic units expressing “emotionality”, to a greater extent, include the meaning of value rather than of an estimation.

Key words: media discourse, subjectivity, communication, context, pre-supposition, estimating meaning, adjective, noun